

Adieu God



Voordat ik mijn spinselarij over bovengenoemd onderwerp aan het scherm en het papier toevertrouw, wil ik u, beste lezer(es), een **Goed en Gezond 2017** toewensen met hopelijk veel geluk en liefde. En als het tegenzit heel veel kracht en sterkte om het ongemak te kunnen dragen.

Ga ik u nu een theologische verhandeling voorleggen? Maakt u zich geen zorgen! Ik ben maar een eenvoudige 'Pelgrim onderweg', zoals de kerkgeleerde O.B. Servator ooit in het Goese Parochiemagazine KONTAKT herhaaldelijk aan de lezende meute meedeelde. Mijn kerkelijke wetenschap stoelt vooral op de kennis van de katechismus, die ik op de lagere school uit mijn hoofd moesten leren en als ik en mijn medeleerlingen daarin slaagde, kregen we een bidprentje met een zoetsappig barok engeltje als beloning. Daarna probeerden de eerwaarde heren leraren op het Sint WC mij de nodige gelooflijke kennis bij te brengen, maar ik moet eerlijk bekennen dat ik niet hun beste leerling was. Ook het mij dierbare paar dat mij op deze wereld plantte, heeft zijn uiterste best gedaan om mij wegwijz te maken in de theorie en de praktijk van het Rijke Roomsche Leven. Het verloop daarvan met al zijn pracht en praal als uiterlijk (show)element, heeft mij altijd geboeid en boeit mij nog. Ik heb zelf nog met vrienden de erediensten nagespeeld getooid met aan elkaar gespelde handdoeken, en een wijnglas als kelk. Het heeft mij echter niet geïnspireerd regelmatig een bezoek te brengen aan de erediensten in het gebouw aan de Singelstraat. .

Dat betekent niet dat ik in God geloof? Helemaal niet, maar om in Hem te geloven heb ik het gebouw en al die kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders niet nodig. Ik geloof op mijn manier in wat ik in de voorbije jaren heb geleerd, maar zonder de overtollige poespas, die er in de loop der eeuwen aan toe is gevoegd. En er zijn er meer die er zo over denken als ik. Talloze bekende Nederlanders hebben een kerkelijke achtergrond, zijn opgevoed met een geloof, zijn jarenlang trouwe kerkgangers geweest, maar hebben door allerlei oorzaken de kerkgemeenschap waarvan zij lid waren de rug toegekeerd en sommigen hebben God zelfs afgezworen. Zeggen ze.

De EO heeft menig programma met een religieuze tint. Eén heeft de naam 'Adieu God.....?' met Thijs v.d. Brink. Daarin praat hij met personen van allerlei slag en afkomstig uit de bonte verzameling kerkgemeenschappen die ons landje rijk is. Veel van die mensen zeggen dat ze niet meer geloven en proberen dan uit te leggen waarom dat zo is. Vaak gaan die gesprekken heel diep en dan blijkt dat de betreffende persoon niet echt van 'God en alleman' verlaten is. Toevallig zag ik een gesprek met Kristien Hemmerechts, de bekende Vlaamse schrijfster die ook hier erg bekend is en gelezen wordt. Ook gelooft niet meer, maar hoe verder het gesprek vorderde hoe



minder ze daarvan zelf overtuigd raakte. Ja als het geluk en het leven haar toelicht gelooft ze niet meer. Doch toen haar man en twee zoontjes stierven en er bij haar borstkanker werd geconstateerd, kwam ze tot de ontdekking dat ze nog wel degelijk geloofde en ze stuurde menig schietgebedje naar boven om moed en hulp te krijgen en zei ze dat ze het gevoel kreeg dat al die sms....jes met het Hemelrijk ook geholpen hebben. En dat een pelgrimage naar Lourdes ook haar de nodige kracht had gegeven. Ze ontdekte dat ze nog wel degelijk geloofde, maar dan in de hoofdzaken van het geloof en niet in de bijzaken zoals die haar vroeger door nonnen en mannelijke clerus werd bijgebracht. Zoals men haar probeerde wijs te maken dat 'wanhopen' een zonde was, want je mocht alleen maar 'hopen'. Baarlijke nonsens natuurlijk en zo werden er meer rare beweringen op ons afgestuurd. Gemengde verkering mocht niet, want bij 'twee geloven op één kussen daar sliep de duivel er tussen'.

In onze jonge jaren trokken zendelingen en missionarissen er op uit om de heidenen in Afrika en Azie te bekeren. Dat was dus echt nog 'zieltjes winnen' Nu gaan ze naar die mensen toe om hen te helpen een beter leven te krijgen zonder misbruik en armoede en daardoor gelukkiger te worden en God te leren kennen. En er zijn nog heel wat jongeren die op hun eigen manier nog vast in God geloven. Ook in ons land zijn daar talloze voorbeelden van. Kijk eens naar de EO - jongerendagen!

Er wordt zo gemakkelijk gezegd dat Nederland niet meer gelooft, maar dat geloof ik niet. Er wordt niet meer geloofd op de manier van vroeger met al de eigen regels van de kerkgenootschappen. Wel

volgens de regels die op de Almachtige, Allah, Boedah of wie dan ook betrekking hebben en die volgens je eigen gedachten beleeft. Dat merk je vaak in de tijd die we zo pas achter ons hebben gelaten, de Kersttijd. Het Kerstverhaal is een verhaal dat richting geeft aan het verlangen naar vrede en liefde door de mensheid. En is ook het geval met het Lijdensverhaal en Pasen? Als we op de



donderdag voor Pasen naar de Passion kijken, laat dat niemand onberoerd. En hoe mensen zijn er niet, die zeggen niet meer te geloven, maar bij een kerkbezoek wel een kaarsje opsteken bij Maria?

Adieu God....? Ik geloof er niet zo in. Het staat wel stoer als we zeggen dat dit bij ons zo is, maar uw weet het 'Nood leert bidden' en als de nood aan de man komt worden Hij en Zijn Moeder maar al te zeer te hulp geroepen. Want we hebben wel een "grote mond, maar ook een klein hartje".

Augustinus